

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a doc. JUDr. Pavla Molka, Ph.D., LL.M. v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, za účasti: M. B., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2016, čj. KrÚ 46742/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 25. 10. 2017, čj. 52 A 98/2016-94,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 25. 10. 2017, čj. 52 A 98/2016-94, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2016, čj. KrÚ 46742/2016, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 467 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Chrudim ze dne 3. 2. 2016, čj. CR 007461/2016 OŽP/Ge-0004, bylo žalobci jako stavebníkovi vodního díla „*nástavba hráze Novomlýnského rybníka a nátoku na malou vodní elektrárnu*“ na pozemcích parc. č. X, X a X v katastrálním území B., obec B. nařízeno odstranění stavby; konkrétně se jednalo o navýšení hráze rybníka a nadbetonování opěrných zdí nátoku na malou vodní elektrárnu oproti

pokračování

projektové dokumentaci ověřené v rámci ohlášení udržovacích prací; oproti dokumentaci byla boční hráz navýšena o 34 cm až 54 cm a opěrné zdi nátoku na malou vodní elektrárnu byly nadbetonovány o 53 cm. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný shora specifikovaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v záhlaví označeným rozsudkem.

[2] Krajský soud uvedl, že stěžejním bylo posouzení, zda žalobce prováděl udržovací práce podle ohlášení a k němu přiložené projektové dokumentace, jejichž účelem bylo uvedení vodního díla do původního a bezpečného stavu a proti jejichž provedení neměl vodoprávní úřad námitek, nebo zda žalobce provedl novou stavbu, případně nástavbu existující stavby. Následně bylo podle krajského soudu podstatné posoudit, zda bylo v řízení o odstranění stavby místo pro přijetí úpravy dokumentace bez toho, aby stavebník požádal o dodatečné povolení stavby.

[3] Krajský soud shledal, že posouzení otázky, zda se jednalo o udržovací práce, či zda se jednalo o stavbu zcela novou, resp. změnu dokončené stavby ve formě nástavby, je plně v pravomoci speciálního stavebního úřadu. Krajský soud mohl jen přezkoumat úvahy správních orgánů. Uvedl, že při kontrolní prohlídce vyšlo najevo, že žalobce neprovádí udržovací práce v souladu s projektovou dokumentací. Podle této dokumentace měla být koruna hráze vyrovnaná na minimální kótu 419 m. n. m. v celé délce, kromě částí, které již tuto kótu převyšovaly, zdi nátoku na malou vodní elektrárnu měly být nadbetonovány a měly lícovat v příčném řezu hráze s jejím obrysem v koruně; podle výkresové části měla být hráz dosypána na kótu 419,00 m. n. m., betonové zdi dle řezu B – B' měly být ve výšce 419,00 m. n. m. Zaměřením byly zjištěny výškové rozdíly oproti projektové dokumentaci, nemohlo se proto jednat o údržbu stavby. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, podle kterého se v případě provedených zemních prací a (nad)betonáže opěrné zdi nátoku na malou vodní elektrárnu jedná o změnu stavby, která byla provedena bez povolení vodoprávního úřadu. Nepovolenou stavbu, resp. nástavbu nebylo možné dodatečně povolit, neboť stavebník nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, byť byl o této možnosti poučen.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

[5] Stěžovatel namítl, že rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je nicotné, a to z důvodu jeho rozpornosti a faktické neuskutečnitelnosti, tedy nevykonatelnosti. Správní orgán pochybil při vymezení toho, co má být odstraněno. Správní orgán v rozhodnutí o nařízení odstranění stavby na jednu stranu ukládá, aby bylo odstranění provedeno tak, aby výsledná stavba byla v souladu s projektem udržovacích prací dle zakázky č. 011 94/13, na druhou stranu však ukládá, aby boční navýšení hráze bylo odstraněno tak, aby výška koruny hráze byla 419,00 m. n. m. a aby nadbetonování opěrných zdí nátoku na malou vodní elektrárnu bylo odstraněno tak, aby horní hrana opěrných zdí byla na kótě 419,00 m. n. m. Oba uvedené požadavky není možné splnit zároveň. Projekt totiž počítal

s tím, že již v současné době existují místa hráze, která kótu 419,00 m. n. m. převyšují a z rozhodnutí není zřejmé, zda má či nemá stěžovatel tato místa zachovat.

[6] Rozhodnutí o odstranění stavby je též velice neurčité a i z tohoto důvodu nevykonatelné. Podle stěžovatele bylo úkolem správního orgánu neoprávněně provedené části hráze jasně vymezit. Krajský soud vyřešil otázku, zda byl či nebyl prokázán rozsah neoprávněných prací, rozporně. To, že není možné přesně určit místa hráze, která stěžovatel svojí činností zasáhl, nelze klást k tíži stěžovatele; správní orgán nebyl oprávněn rozhodnout o odstranění stavby, o níž není spolehlivě zjištěno, že je neoprávněná.

[7] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle kterého byly jím provedené práce neoprávněné. Nebyl totiž dostatečně prokázán původní stav stavby; za stávající důkazní situace tak není možné posoudit, zda činnost žalobce byla změnou stavby nebo prováděním údržby a oprav. Podle stěžovatele se jako nejvíce pravděpodobné jeví, že hráz měla původně výšku nejméně 421 m. n. m. Soud pochybil, pokud se argumenty o bezpečnosti jako priority vodního díla nezabýval. Správní orgány i soud pochybily, nezohlednily-li projekt zpracovaný společností TBD a. s. V tomto projektu byl podrobně popsán stav hráze včetně jejích rozměrů, výškového zaměření, včetně složky vegetační úpravy; následně by bylo možné spolehlivě vymezit, jaké práce stěžovatel provedl nově. Z rozsudku krajského soudu je patrné, že vycházel z dokumentace z roku 1942. Tato dokumentace ale nezachycuje počáteční stav díla, případně stav díla po poslední povolené změně či udržovacích pracích. Správní orgán pochybil v tom, že z úřední činnosti nezajistil dokumentaci hráze přibližně z roku 1839. Z této dokumentace je totiž zřejmé, že výška hráze byla v dané době na kótě 420,64 m. n. m. Minimální prokázaná výška hráze je tedy vyšší, než počítal správní orgán i soud. Dále stěžovatel v obecné rovině polemizoval nad rozhodováním vodoprávních úřadů a uvedl, že čím je hráz výše nad hladinou vody, tím je bezpečnější, protože lépe těsní; je obvyklou vlastností každé sypané hráze, že mírně prosakuje a tím i postupem času klesá. Z těchto technických náležitostí lze podle stěžovatele usoudit, že původní hráz měla výšku na kótě 421 m. n. m.; tyto skutečnosti by byly objasněny výsledkem svědka, který soud nepřipustil. Stěžovatel trvá na tom, že veškerá jeho činnost byla údržbou, neboť směřovala pouze k tomu, aby byla hráz rybníka uvedena do stavu před tím, než původní vlastníci rybníka začali údržbu hráze z mnoha vážných důvodů (zejména války, krize, protektorát, další válka, znárodnění, opět neúdržba tentokrát z neznalosti, apod.) zanedbávat.

[8] Stěžovatel namítl, že se správní orgán ani soud nezabývaly otázkou, zda bylo ohlášení udržovacích prací na hrázi v srpnu 2013 potřebné. V rámci údržby přitom stěžovatel prováděl jen činnosti uvedené v ohlášení, a to odstranění pařezů náletových dřevin, dosypání a zhutnění jam po pařezech, stržení drnů z hráze. K celkové údržbě a obnově funkčnosti zbývajících objektů jako vypouštěcího zařízení včetně možné výměny potrubí již nedošlo, protože udržovací práce byly zastaveny. Uvedené vedlo k zlepšení kvality hráze.

[9] Podle stěžovatele byl předmět správního řízení nesprávně vymezen; mělo se jednat o odstranění udržovacích prací prováděných bez řádného ohlášení, nikoliv o odstranění „nástavby hráze Novomlýnského rybníka a nátoky na malou vodní elektrárnu“. Krajský

pokračování

soud na skutečnost, že správní řízení bylo zahájeno pro jiný skutek, než jak byl vymezen v rozhodnutí správního orgánu, nereagoval.

[10] Stěžovatel má za to, že jím prováděné práce byly v souladu s ohlášením, projektovou dokumentací a pokyny odborných dozorů. Podstatný byl výklad bodu, podle kterého „oprava hráze spočívá ve vyrovnaní koruny hráze na minimální kótu 419 m. n. m. v celé její délce kromě částí, které již v současné době tuto kótu převyšují“. Stěžovatel postupoval tak, aby hráz obnovil na kótu minimálně 419 m. n. m., nehodlal hráz navyšovat výše, než kdy v minulosti byla. Soud oproti tomu přijal výklad, že hráz nemohla být vyšší než 419 m. n. m., přestože bylo prokázáno, že před započatými pracemi hráz na mnoha místech dosahovala výšky 420,08 m. n. m. Soudní výklad je extenzivní a v rozporu s požadavkem dobré víry.

[11] Stěžovatel namítl, že krajský soud pochybil, nepřipustil-li výslech projektanta, byť jeho výslech mohl celou věc ozřejmit natolik, že mohl přivodit úspěch žaloby. Soud podle stěžovatele nemůže na jednu stranu hodnotit skutkový stav věci nepříznivě pro stěžovatele a na straně druhé neprovést navrhované důkazy a dokonce předjímat, co tyto důkazy přinesou či nepřinesou.

[12] Krajský soud pochybil, interpretoval-li předložení projektové dokumentace z května 2015 jako stěžovatelovo přiznání, že dosavadní práce prováděl v rozporu s původním ohlášením. Projektové dokumentace z dubna 2013 a z května 2015 nejsou v rozporu. Udržovací práce měly oporu v obou verzích, pozdější dokumentace sloužila jako vyjádření stanoviska stěžovatele k zahájení řízení o nařízení odstranění stavby.

[13] Stěžovatel uvedl, že jako spoluvlastník vodního díla musí dbát na to, aby dílo bylo bezpečné, tedy zejména aby hráz byla způsobilá zadržet alespoň část škodlivých přívalových vod v rybníce. Udržovacími pracemi naplňoval zásadu bezpečnosti vodních děl. V průběhu řízení také doložil výpočty, podle kterých musí převýšení hráze činit nejméně 0,640 m oproti maximální hladině rybníka; maximální normální hladina rybníka za normálních podmínek může být 418,947 m. n. m., výška hráze za normálních podmínek proto musí činit minimálně 419,587 m. n. m., za mimořádných podmínek minimálně 421,040 m. n. m. Správní orgány měly uvedené zohlednit.

[14] Stěžovatel namítl, že při rozhodování o odstranění stavby by mělo být zohledněno, zda je současný stav hráze nežádoucí; mělo být posouzeno hledisko potřebnosti a důležitosti hráze a rovněž vyhlídky na nezbytné činnosti směřující k zajištění funkčnosti a bezpečnosti hráze, což není možné bez uvedení hráze do původního stavu.

[15] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[17] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[18] Zákonnou definici rybníka obsahuje zákon č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráží, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů; podle § 2 písm. c) tohoto zákona je *rybníkem vodní dílo, které je vodní nádrží určenou především k chovu ryb, ve kterém lze regulovat vodní hladinu, včetně možnosti jeho vypouštění a slovení; rybník je tvořen hrází, nádrží a dalšími technickými zařízeními.*

[19] Podle § 15 odst. 1 věty první zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“) je *[k] provedení vodních děl, k jejich změnám a změnám jejich užívání, jakož i k jejich zrušení a odstranění třeba povolení vodoprávního úřadu.* Podle § 15a odst. 3 vodního zákona *[u]držovací práce, které by mohly negativně ovlivnit životní prostředí nebo stabilitu vodního díla, je jeho vlastník povinen ohlásit vodoprávnímu úřadu. (...) V případech podle věty první a druhé činí lhůta pro sdělení vodoprávního úřadu, že nemá námitek, 15 dnů; v této lhůtě může stavební úřad ohlášenou obnovu nebo udržovací práce nebo vodohospodářské úpravy zakázat.*

[20] Z citovaných zákonných ustanovení plyne, že v souzené věci je pro rozhodnutí stěžejní, zda stěžovatel provedl změnu vodního díla (nástavbu hráze), ke které potřeboval povolení vodoprávního úřadu, nebo zda provedl udržovací práce, které byl při splnění zákonných podmínek povinen ohlásit vodoprávnímu úřadu. Stěžovatel zastává názor, že provedl „pouze“ udržovací práce.

[21] Vodní zákon je speciální předpisem k zákonu č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), podle jehož § 3 odst. 4 *se údržbou stavby rozumějí práce, jimiž se zabezpečuje její dobrý stavební stav tak, aby nedocházelo ke znehodnocení stavby a co nejvíce se prodloužila její užitelnost.*

[22] K pojmu *udržovací práce* a jeho významu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 6. 2009, čj. 1 As 35/2009-69, uvedl: „*Smyslem udržovacích prací je zachovat stavbu ve stavu, který odpovídá projektové dokumentaci ověřené ve stavebním řízení, ve zkráceném stavebním řízení či dokumentaci přiložené k ohlášení, popřípadě dokumentaci skutečného provedení stavby (Hegenbart, M. - Sakař, B. a kol. Stavební zákon. Komentář, C. H. Beck, Praha 2008, s. 15). V podstatě se jedná o běžně prováděné opravy, kterými se nemění právní poměry stavby (na rozdíl od nástavby, přístavby, změny účelu užívání), neboť udržovací práce musí být v souladu s existujícím právním stavem stavby (Hegenbart, M. - Sakař, B. a kol. op. cit., s. 386).“ Právní věta k citovanému rozsudku uvádí, že „*[s]tavební práce, kterými se mění vzhled stavby a zasahuje do nosných konstrukcí a které nejsou prováděny v souladu s ověřenou projektovou dokumentací stavby (či dokumentací skutečného provedení stavby), nejsou udržovacími pracemi ve smyslu § 3 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006.*“ V rozsudku ze dne*

pokračování

19. 7. 2018, čj. 7 As 94/2018-26, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Údržba je tedy definována funkcí, kterou mají udržovací práce ve vztahu k udržovanému objektu plnit.*“

[23] Nejvyšší správní soud shledal, že rozhodnutí vodoprávních úřadů neobsahují žádnou úvahu o tom, zda bylo možné stěžovatelu činnost považovat za udržovací práce, jak tento pojem vyložil např. Nejvyšší správní soud ve shora citovaných rozsudcích. Zahájení řízení o odstranění stavby přitom předcházelo ohlášení udržovacích prací stěžovatelem, k němuž vodoprávní úřad vydal sdělení ze dne 28. 8. 2013; v něm uvedl, že proti provedení udržovacích prací nemá námitek. Předmětem kontrolní prohlídky dne 11. 2. 2015 byly „Udržovací práce Novomlýnského rybníka“. V oznámení o zahájení řízení z moci úřední o nařízení odstranění stavby ze dne 19. 3. 2015 vodoprávní úřad uvedl, že „[s]tavebník provádí udržovací práce v rozporu s opatřením vodoprávního úřadu (v rozporu se sdělením vodoprávního úřadu k ohlášení udržovacích prací a s dokumentací ověřenou v rámci ohlášení předmětných udržovacích prací).“ (podtržení doplněno NSS). Z odvolání stěžovatele je též zřejmé, že chtěl provést udržovací práce. Vodoprávní orgány proto měly v první řadě zvážit, zda stěžovatelova činnost představuje udržovací práce; tento pojem měly vyložit a poté jej konfrontovat s konkrétními skutkovými zjištěními. Až poté mohly případně usoudit, že stěžovatelovu činnost nelze za udržovací práce na hrázi rybníka považovat, čehož důsledkem by bylo, že by stěžovatel k této činnosti stěžovatel potřeboval povolení. Namísto toho vodoprávní orgány v žalobou napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí o nařízení odstranění stavby bez dalšího vycházely z toho, že stěžovatel provedl stavbu – nástavbu hráze bez stavebního povolení. Tato úvaha by však byla na místě až poté, co by vodoprávní orgány dospěly k závěru, že se o udržovací práce nejednalo.

[24] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Azs 107/2008-78, a v něm citovanou judikaturu). Shodně Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 28. 1. 2009, čj. 1 As 110/2008-99). V případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu je krajský soud povinen toto rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *ex offio* bez jednání zrušit (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud k ní tudíž přihlíží *ex offio*.

[25] Nejvyšší správní soud v nyní souzené věci shledal, že správní rozhodnutí neobsahují přezkoumatelné úvahy o tom, proč stěžovatel neprováděl „pouze“ udržovací práce na hrázi rybníka. Úkolem soudu při přezkumu ve správním soudnictví je kontrola zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo. Nejvyššímu správnímu soudu proto nepřisluší, aby správní orgán nahradil a sám posoudil, zda stěžovatel prováděl udržovací práce, neboť by tak nepřípustným způsobem zasáhl do pravomoci žalovaného. Z uvedeného důvodu je

žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a Nejvyšší správní soud ho zrušil.

[26] Krajský soud správně uvedl, že je v první řadě potřeba posoudit, zda se jednalo o udržovací práce. Přehlédl však, že vodoprávní orgány bez jakéhokoliv odůvodnění považovaly nástavbu hráze za stavbu, a to aniž by odůvodnily, proč se nejednalo o udržovací práce. Odůvodnění krajského soudu se také ubíralo pouze cestou posouzení, zda mohlo jít o stavbu ve smyslu stavebního zákona. Krajský soud dospěl k závěru, že posouzení, zda se jednalo o udržovací práce, či naopak, zda se jednalo o stavbu zcela novou, resp. změnu dokončené stavby ve formě nástavby, bylo plně v pravomoci příslušného správního orgánu; jiné subjekty ani krajský soud nebyly oprávněny o této otázce rozhodnout, soud mohl pouze přezkoumat úvahy správních orgánů. Následně krajský soud pouze odkázal na zjištění vodoprávního úřadu a výslovně uvedl, že „[o]rgán I. stupně při oprávněné kontrolní prohlídce provedené dle §132 odst. 2, písm. a) a odst. 3, písm. a) stavebního zákona zjistil, že deklarované udržovací práce nejsou prováděny v souladu s projektovou dokumentací“. Aniž by se Nejvyšší správní soud blíže zabýval závěrem krajského soudu o pravomoci (speciálního) stavebního úřadu posoudit, zda se jednalo o stavbu ve smyslu stavebního zákona, uvádí, že vodoprávní úřad měl nejprve posoudit, zda se jedná o udržovací práce. Krajský soud tento zásadní nedostatek správních rozhodnutí v rámci svého rozhodnutí přehlédl a bez dalšího žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal. Slovy shora citovaných rozsudků krajský soud přezkoumal rozhodnutí, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, a vadou nepřezkoumatelnosti proto zatížil i svůj rozsudek. Kromě toho je krajským soudem citovaná část správního rozhodnutí, která hovoří o udržovacích pracích, v rozporu s jeho předchozí argumentací, která potvrzovala posouzení stěžovatelovy činnosti jako provedení stavby.

[27] O tom, že ani vodoprávní úřad neměl jasno v tom, zda stěžovatelova činnost představuje udržovací práce, svědčí jeho rozdílné nazírání na tuto otázku poté, co stěžovatel ohlásil předmětné práce, a posléze poté, co úřad provedl kontrolní prohlídku, stejně jako rozdílný výklad projektové dokumentace.

[28] Nejvyšší správní soud z textové části projektové dokumentace předložené stěžovatelem při ohlášení udržovacích prací zjistil (stejně jako správní orgány a krajský soud), že mělo dojít k vyrovnání koruny hráze na minimální kótu 419 m. n. m. v celé její délce, kromě částí, které již tuto kótu převyšovaly, zdi nátoky na malou vodní elektrárnu měly být nadbetonovány na hodnotu nivelety hráze. Ve výkresové části projektové dokumentace bylo uvedeno, že hráz má být dosypána na kótu 419 m. n. m., zdi nátoky měly dosahovat nadmořské výšky 419 m. n. m. Krajský soud uzavřel, „že argumentaci žalobce o tom, že kóta 419 m.n.m. byla pouze minimální hodnotou a že hráz i opěrná zeď nátoky mohla být zhotovena vyšší, nelze dát za pravdu. Z projektové dokumentace jako celku je totiž možné dojít toliko k závěrům, jak je vyhodnotil správní orgán I. stupně. Soud proto jeho argumentaci nebude opakovat. (...) Soud tedy v této otázce uzavírá, že žalobce udržovací práce neprováděl v souladu s předloženou dokumentací.“

[29] Podle Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že mezi textovou a grafickou částí projektové dokumentace existuje rozpor; v textové části je uvedeno vyrovnání koruny

pokračování

hráze na minimální kótu 419 m. n. m., naproti tomu v grafické části je uvedeno, že hráz má být dosypána na kótu 419 m. n. m. K zjištění tohoto rozporu nebylo zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, postačovala běžná soudcovská zkušenost a znalost (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 5. 2010, čj. 1 Afs 71/2009-113, ze dne 9. 6. 2011, čj. 1 As 28/2011-130). Odůvodnění vodoprávního úřadu, které mělo tento rozpor vyjasnit a na které odkázal krajský soud, natožpak odůvodnění krajského soudu, však není dostatečné. Vodoprávní úřad pouze konstatoval uvedený rozpor a upřednostnil grafickou část projektové dokumentace. Vodoprávní úřad při vypořádání se s uvedeným rozporem nezohlednil to, že stěžovatelova činnost mohla představovat udržovací práce a nevysvětlil, zda v rámci těchto udržovacích prací mohla či nemohla být navýšena hráz rybníka nad 419 m. n. m. Samotné dosypání hráze přitom vodoprávní úřad zprvu za udržovací práce považoval, neboť sdělení k ohlášení udržovacích prací „Udržovací práce Novomlýnského rybníku“ ze dne 28. 8. 2013 se týkalo udržovacích prací, které vodoprávní úřad popsal mimo jiné jako „*vyrovnání hráze na minimální kótu 419,00 m. n. m. v celé její délce kromě částí, které již v současné době tuto kótu převyšují*“. V tomtéž sdělení vodoprávní úřad výslovně uvedl, že účelem udržovacích prací je uvedení vodního díla do původního a bezpečného stavu. Až po provedení kontrolní prohlídky v řízení o odstranění stavby vodoprávní úřad přehodnotil stěžovatelovu činnost na provedení nepovolené stavby, aniž by, jak je uvedeno výše, vysvětlil, z jakého důvodu tuto činnost nadále (nově) za udržovací práce nepovažuje. Zároveň upřednostňoval-li vodoprávní úřad dosypání hráze na přesnou kótu, jak je zachyceno v grafické části projektové dokumentace, měl tento požadavek vtělit do sdělení ze dne 28. 8. 2013. Namísto toho do tohoto sdělení převzal údaje z textové části projektové dokumentace, přičemž následně v rozhodnutí o nařízení odstranění stavby upřednostnil grafickou část projektové dokumentace.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelnými; ve vztahu k ostatním stížnostním námitkám pak tato vada představuje překážku posouzení jejich důvodnosti. Proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, kterému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[31] Žalovaný v dalším řízení posoudí, zda stěžovatelova činnost na hrázi rybníka představovala udržovací práce ve smyslu § 3 odst. 4 stavebního zákona; bude-li vycházet ze stěžovatelem předložené projektové dokumentace, vypořádá se přezkoumatelným způsobem s rozporem mezi její textovou a grafickou částí.

[32] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008-98).

[33] Při úvaze o náhradě nákladů řízení se Nejvyšší správní soud řídil § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl stěžovatel ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady v jeho případě tvoří odměna a hotové výdaje jeho zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Nejvyšší správní soud proto stěžovateli přiznal částku 6 200 Kč za dva úkony právní služby spočívajících v převzetí a přípravě zastoupení a podání ve věci samé – kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Dále Nejvyšší správní soud stěžovateli přiznal částku 1 550 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 11 odst. 2 písm. a) za použití § 11 odst. 3 advokátního tarifu]. Ke třem úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je advokátní kancelář, jejímž společníkem je Mgr. Jan Lipavský, plátcem daně z přidané hodnoty, odměna zástupce se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 8 650, tj. 1 816,50 Kč. Celkem tedy náleží na odměně a náhradě hotových výdajů spojených se zastoupením stěžovatele částka 10 466,50 Kč. Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem zastoupen obecným zmocněncem a uplatnil pouze právo na náhradu soudních poplatků. Další náklady stěžovatele tvoří zaplacené soudní poplatky, a to 3 000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, 5 000 Kč za kasační stížnost a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [položka 18 bod 2. písm. a), položka 20, položka 19 přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Celkem tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 20 466,50 Kč, tj. po zaokrouhlení 20 467 Kč. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. února 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu